

Пугачова. Ако господъ ни не издаде, то свинята нѣма да ни изѣде!

— А що е той за човѣкъ, тоя Пугачовъ? попитала капетаншата. Тука Иванъ Игнатичъ забѣлѣжилъ вече, че са е измамилъ и ухапалъ езикътъ си. Но било вече късно. Василиса Егоровна го принудила да ѝ каже сичко, като му са общала, че никому нѣма да каже.

Василиса Егоровна си сдържала думата и никому не казала, освѣнъ на попадията, и то само за това, че нейната крава ходила по полето и злодѣйците сж могли да я откраднатъ.

Скоро послѣ това сѣки захваналъ да говори за Пугачова. Говорило са различно. Командантинътъ испроводилъ нарѣдникътъ съ порѣчение да разузнае добре за сичко по околните села и крѣпости. Нарѣдникътъ са върналъ послѣ два деня и казалъ, че на полето, косто са намирало на 60 върста далеко, той видѣлъ множество огньове и чулъ отъ башкирците, че иде нечуванна сила. Въ това сѣщо време той не можѣлъ да каже нищо положително, защото го дострашало да иде по-нататакъ.

Въ крѣпостъта между казаците захванало да са забѣлѣжва необикновенно волнение. Тие са сжбирале по улиците на купове, разговаряле са полека и разцърсвале са, щомъ виждале нѣкой драгунинъ или нѣкой солдатинъ изъ гарнизонътъ. Биле пуснати шпионе, за да са научатъ отъ тѣхъ нѣщо. Юлай, крѣстень камикъ, направилъ на командантинътъ важно донесение. Онова, косто казалъ нарѣдникътъ, по думите на Юлая, било лъжа. Послѣ завърщанието си тоя лукави казакъ казалъ на другарете си, че той е ходилъ при бунтовниците и че са е рекомандувалъ на самиятъ имъ предводителъ,